

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Št. 3, 4.

V Ljubljani, 1. marca, apr. 1918.

XXVI. teč.

Maksimov: Kmet in njiva.

Kmet:

Pomlad je tu. Saj bi sejal,
pa vredno ni, da bi oral!

Njiva:

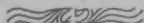
Jeseni rečem ti: Čemu
po polju zreš, ker ni sadu?

Kmet:

Jeseni dela ne bo nič;
prepeval bom kot poje ptič.

Njiva:

Pozimi boš pa za pečjo
učil se stradanja zato!

Iv. Langerholz:

Sveti Alojzij.

(K 350letnici njegovega rojstva.)

Mrzel in dolgočasen zimski dan je, ko to-le pišem. Ravno sem seštel mrliče, ki leže pokopani na našem pokopališču majhne hribovske fare, ki obstoja šele dobrih sto let. Kaj pravite, koliko jih je — v teh sto letih mrličev? 1835 jih je. Precejšnje število, kaj?

Tužne misli objamejo mojo dušo.

Toliko mrličev, in kdo se jih še spominja? Domalega vsi so pozabljeni. Ljudje hodijo mimo njih grobov, v grobovih počivajo njih sorodniki, stari očetje, stare matere, strici, tete, botri, botre: a domalega vse je pozabljeno. Sempatja se jih spomni kaka dobra duša in vošči vsem skupaj: »Bog jim daj večni mir in pokoj, in večna luč naj jim svetil! Naj počivajo v miru! Amen.«

In zopet mi splavajo misli nekam drugam.

Gor nad zvezdami, v srečnih nebesih pa živi izvoljeno število tistih, ki so tudi živeli in umrli na svetu, pa se jih človeški rod še vedno spominja. Dvesto, tristo, tisoč in še več let je že minulo po njih smrti, a človek se jih spominja še vedno z velikim občudovanjem. Pa se jih tudi mora spominjati. Saj so to njegovi najboljši prijatelji, in Bog jih ima prav zelo rad.

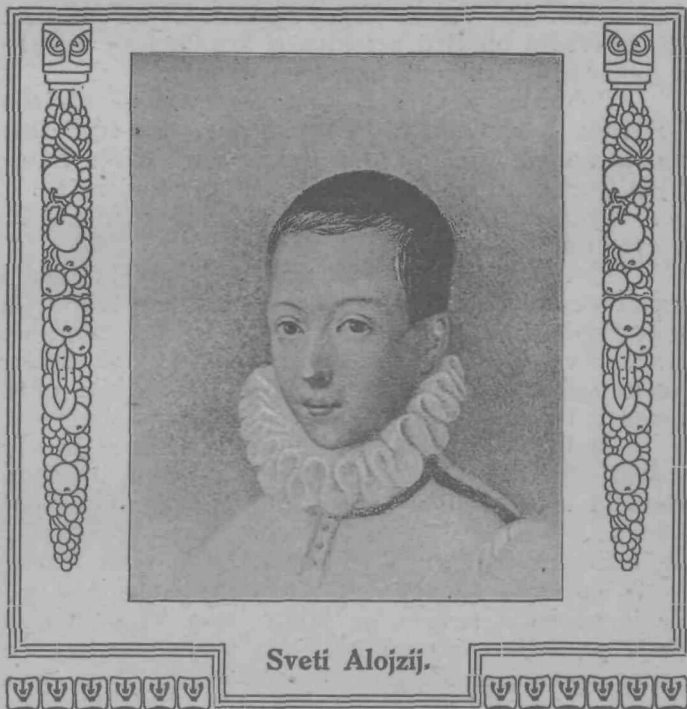
Kdo izmed vas, dragi otroci, ne pozna vsaj nekaj svetnikov v nebesih? Vsaj svojega krstnega patrona mora vsakdo poznati. Pa še enega mora poznati vsak učenec in vsaka učenka, in še bolj vsak, komur je »Angelček« ljub tovariš.

Sveti Alojzij je ime temu svetniku.

Letos bo minulo 9. sušca 350 let, kar je ta blagi angelski mladenič, kakor ga navadno imenujemo, zagledal luč sveta. Zato vam želim povedati prav veliko lepega iz njegovega življenja. Vi pa pridno prebirajte te liste in v dobrem posnemajte svetega Alojzija.

1. Prva leta svetega Alojzija.

V severni Italiji blizu Gardskega jezera leži majhno mestece in grad, Kastiljone po imenu. Ta grad je rojstni kraj svetega Alojzija. V bližini tega kraja poje danes bojno orožje svojo smrtno pesem. Naj bi tudi sveti Alojzij prosil ljubega Boga, da bi ta pesem skoro utihnila!

Očetu svetega Alojzija je bilo ime Ferdinand. Písal se je pa Goncaga. Zato večkrat berete pod podobo svetega Alojzija napisano: Sveti Alojzij Goncaga. Oče svetega Alojzija je bil vladar v majhnem delu severne Italije in obenem vojskovodja v službi španskega kralja Filipa II.

Materi svetega Alojzija je bilo ime Marta. Bila je jako pobožna gospa in zelo usmiljenega srca.

Dne 9. marca 1568 je zagledal sveti Alojzij luč sveta. Ob rojstvu je bil tako slaboten, da so se bali, da bo precej umrl. Krščen je bil slovesno v farni cerkvi kastiljonski šele dne 20. aprila. V krstno knjigo mu je zapisal duhovnik, ki ga je krstil, tole voščilo: »Naj bi bil srečen, ljubljen od Boga, trikrat svetega in mogočnega, in naj bi bil pri ljudeh v trajnem spominu!« Vse se je res zgodilo. Oče Ferdinand je obdaroval ob tisti priliki vse kastiljonske reveže z denarjem, otroke pa s sladkarijami.

Pobožna mati Marta je svojega malega Alojzija kaj rada imenovala svojega angelca. To lepo ime mu je nadela tudi njegova druga mati, sveta katoliška Cerkev. Imenuje ga »angelskega mladeniča«.

Primeru z angelom je zaslužil sveti Alojzij že v svojih detinskih letih.

Mati njegova sama je skrbela, da se je zgodaj navadil njen sinček pokrižati se, sama ga je tudi učila izgovarjati presladko ime Jezusovo in Marijino. Kakšno veselje je bilo za dobro mater, ko se je njenemu Lojzku prvič razvezal jezik, in so bile prve njegove besede: »Jezus, Marija!«

Mali Alojzij je silno rad molil. Večkrat je kar izginil domačim izpred oči. Iskali so ga in iskali in slednjič so ga našli v kakem kotu skritega in zatopljenega v molitev.

Ravnotako zgodaj je začel kazati mali Alojzij svojo ljubezen do revežev. Ni še znal govoriti, pa če je zagledal reveža, je toliko časa kazal nanj s prstkom, toliko časa upiral vanj svoje iskrene oči, da so domači le obdarovali reveža.

(Nadaljevanje.)

Miloševa:

Moj golobček.

Bil je lep pomladni dan. Po travnikih in vrtovih so že poganjale zelene travice. Ob mejah so že zvonili beli zvončki in trobile trobentice. Tuptam pod kakim grmičkom si našel že tudi nežno-dehtečo vijolico. Pomladno solnce je stalo visoko na nebu in sipalo svoje zlate žarke na zemljo.

Ravno sem pripravljala in rahljala zemljico na svoji gredici. Večkrat sem se ozrla proti golobčku, ki se je grel na solncu, ne daleč od mene. Kmalu na to pa začujem glasno rfotanje. Jaz pa — nič hudega sluteča — se ozrem, kaj li je? Pa, o strah in groza, ravno je priletel iz bukovja velik kragulj in hotel odnesti mojega golobčka. Samasebi nisem mogla tega verjeti. Stala sem nepremično, kakor okamenela, in sem gledala. Kmalu pa sem se zavedla, spustila sem iz rok vse, kar sem držala, glasno sem kriknila in tekla za golobčkom. A žal, bilo je že prepozno. Nekaj časa se je revež boril z divjakom, slednjič pa je zmagal kragulj, ga stisnil s svojimi ostrimi kremli in ga odnesel.

Bilo mi je, kakor bi bil odnesel pol mojega srca.

Niti za trenutek nisem odtrgala proč oči, ampak samo za njim sem gledala, kaj bo z njim. Pa ne dolgo, kmalu sta padla oba na tla — golobček se je še vedno branil. Še enkrat pa ga je zagrabil kragulj in ga odnesel.

Blizu gozda je pa kragulj tudi omagal. Izpustil je nedolžnega golobčka. Ta pa, čeravno je bil močno ranjen, se je hitro pobral in je zletel proti domu. V neki meji je izginil in ni ga bilo več videti. Takoj sem stekla tja, da ga poiščem. Celo popoldne sem hodila ondi okrog, pa ga nisem našla. Mislila sem zagotovo, da je padel v kak jarek in je tam poginil.

Bil je tako pohleven in domač ta golobček, da se je dal vsakemu prijati. Imela sem ga vedno v kuhinji. Le, kadar je bilo toplo, je zletel vun na solnce, da se zveseli. K vratom na tla sem mu dajala koruze in drobtinic. Pa, če mu je hotel kdo kaj vzeti, je glas-

no zažguralil in se zagnal v roko. Če je pa mačka jedla mleko iz svoje skledice, jo je pa kar pregnal in popil mleko sam, ker mu je bilo veliko ljubše kakor voda. Tudi starih kokoši se ni bal; če so hotele njemu kaj pozobati, je vse prepodil iz kuhinje.

Vsi smo tega golobčka tako radi imeli. Saj se je priljubil vsakemu na prvi pogled. Mene je pa posebno poznal. Večkrat mi je zletel tudi na ramo ali na roko. In ni šel dol, dokler ga nisem sama djala.

Drugi dan po tem dogodku je bila nedelja. Zgoraj v sobi sem ravno odpirala okna, kar prileti — moj golobček. Hoče k meni, pa ne more. Bil je preslab, padel je na tla. Hitro stečem dol in ga poberem. Peroti je imel še vse krvavi in napol odtrgani. Tudi drugod je bil ves razmesarjen. Zeval je kakor drugekrat, ko je bil žejen in ni imel ničesar piti. Takoj sem vedela, česa želi. Ponesla sem ga v kuhinjo ter mu dala piti. In precej je dobil toliko moči, da je stopil na noge. Glavico je okrenil postrani in me pogledal tako hvaležno, kot bi hotel reči: »Hvala ti stokrat! Dala si mi zadnjikrat.« Še enkrat je malo pil, nato pa sfrfotal, in bilo je po njem.

Lahko si mislite, kako hudo mi je bilo po njem. Nisem sicer glasno jokala, le molčé sem zrla pred sé, in solze so mi drsele po licih.

Moj ubogi golobček!

Žirov:

Pozdrav pomladi.

*Pridi, pridi, pomlad,
pridi že v naš kraj,
pesmi nam prinesi,
s cvetjem venčaj gaj!*

*Naša mila majka
mrzla zima ni,
naša mila majka
ti si, pomlad, ti!*

J. E. Bogomil:

Prvo pismo.

Ko so odhajali na vojsko Petričev oče in se poslavljali od svoje družinice, je bila Angelica stara komaj pet let. Zнала se je že prekrizati, tudi precej molitvic je že znala, vedela je za imena vseh peterih prstov, do deset je že tudi naštela brez vsake pomote — brati in pisati pa še ni znala prav nič.

Prišlo je prvo očetovo pismo iz daljne Galicije. Mama so ga prebrali z največjo lahkoto in so z veseljem pravili otrokom, kaj pišejo ata. Ko pa odidejo mama v kuhinjo, tedaj se pa spravi nad očetovo pisanje Angelica. Od vseh strani ga ogleduje in išče v njem svoje ime; rada bi videla, kje pišejo ata, da se jim ne godi slabo — ali zastonj. Vidi pač nekaj vijugastih črt, nekaj pik in nekaj kljuk, drugega pa nič.

»Mama!«

»Kaj pa je?«

»Kje pa pišejo ata, da moram biti pridna?«

»Vidiš, tukajle.« Pa ji pokažejo s prstom dotično mesto.

»Kje pa pišejo, da mora Francelj ubogati?«

»Pa koj naprej od tega; vidiš tu.«

Angelica gleda in se čudi. Mama vse vedo in vse vidijo in vse znajo prebrati, kar je zapisano. Kdaj bo li še Angelica toliko znala!

Tako je bilo pred dobrimi tremi leti. No, in danes?

Angelica je že par let sèm pridna učenka. V nekem pismu, ki so ga nedavno pisali mama atu, so pristavili tudi veselo novico: Angelica že prav lepo bere in še dosti čedno piše.«

Tri tedne po tem se je oglasil pismonoša Miha pri Petričevih.

»No, ali bo kaj za nas, Miha?«

»Ma ti, za vas pa ne bo danes nič.«

»Oho! Kaj bi pa potem —«

»Za Angelico pa imam danes nekaj.«

»Za Angelico?«

»Prav zares. Le pogledjte.«

IV. CARSTENS
München.

Prvo pismo.

Kakor mlada srnica priskoči učenka Angelica k pismonošu, da prejme v svojem življenju prvo pismo. Prvo pismo, očetovo z bojišča! Pismo, pismo — oj koliko radosti in veselja!

S kakšnim vzhičenjem ga Angelica prebere in zopet in zopet prebira! Tisti dan je že vedela vsa šola: Petričev ata so pisali Angelici pismo. Ali kaj vsa šola — vsa župnija domala je vedela za to novico. Angelica je povsod oznanjala svojo preveliko srečo: Ata so mi pisali, pa meni so pisali!

Na koncu pisma so pa ata pristavili tole: »Rad bi videl, kako znaš že kaj pisati. Napiši mi eno pismece. Zelo ga bo vesel tvoj ata.«

In da bi ustregla dobremu atu, sedi danes Angelica dolgo dolgo pri mizi in premišluje, kaj in kako bi napisala. Nekaj prav lepega mora, da bodo ata bolj veseli, in prav lepo mora, da bodo ata lažje brali. Oh, koliko skrbi za eno samo tako pismo!

»No, ali si že kaj napisala?« vprašajo Angelico mama, ko pridejo pogledat, kako se deključu delo odseda.

»Oh, še nič!«

»Zakaj pa nič? Saj vendar znaš pisati, ali ne?«

»Pisati že znam, pa ne vem, kako bi začela.«

»A, to so tiste bolečine. Ti bom pa jaz malo pomagala; če ne, bodo dobili ata šele deset let po vojski tvoje pismo. Povej atu, da si imela prav dobro izpričevalo, potem pa napiši, kako moliš za ata in da greš vsak teden enkrat zanj k svetemu obhajilu. Pa prav lepo jih nazadnje pozdravi. Pa povej, da jih tudi jaz pozdravim in sosedje. To napiši, potem pa prinesi še meni pokazat.«

Angelica sedi in piše... Počasna je njena pisava. Vsako črko desetkrat premisli, kako bi jo lepše zapisala. Ata ne smejo reči, da Angelica grdo piše.

»Prav lepo si napisala,« jo pohvalijo uro kasneje mama. Sedaj jo bodo pa gotovo tudi ata pohvalili...

No, naj jo pohvalijo ali ne: najlepša pohvala je zavest, da res kaj zna. In da je naredila ljubemu atu, trpečemu kdo ve kje, urico tihega veselja.

J. E. Bogomil:

Podleskov Jožek in Judje.

Podleskov Jožek in njegova stara mamica sta velika prijatelja. Kako ga pa mamica tudi lepo uče! Ko je Jožek nastopil pot v šolo, je vedel že toliko lepega o svojem ljubem Jezusčku, da so se mu v šoli kar čudili.

»Kdo ti je pa vse to povedal?« so ga vprašali večkrat gospod katehet.

»Mamina mama,« je moško odgovoril Jožek.

Tiste dni okrog Velike noči so pa mati pripovedovali Jožku prelepe zgodbe o Jezusovem trpljenju in o njegovi smrti. Ravno so mu pripovedovali, kako so Judje dobrega Jezusa hudo sovražili, kako so ga bičali, s trnjem kronali, kar jih prekine Jožek z vzklikom:

»Mati!«

»No —?«

»Škoda, da mene takrat še ni bilo na svetu!«

»Pa zakaj?«

»Ali bi jih bil jaz nabil, tiste grde Jude!«

»Ti pa že, ti! Saj si še premajhen. Pa sam!«

»Saj bi ne bil sam! Gričarjev Polde bi bil tudi potegnil z menoj, pa Gostinčarjev Nacek tudi. Ali bi jih bili! Ali mislite, da bi bili mi takrat majhni!«

»Pojdi no, pojdi!«

»Prav res, mati. Jaz bi bil tako močan, da bi se me vsi bali. Gričarjevega se pa že sedaj skoro vsi boje. Gostinčarjev zna pa tako daleč metati kamenje! Judje bi bili tako tekli, da bi bilo kaj. Mi bi jim bili pa Jezusa vzeli, pa bi ga bili k nam pripeljali, mati!«

Kar oči so se svetile Jožku, tako mu je šlo vse na boj, in tako je želel Jezusa pripeljati na Podleskov dom.

»Jožek, ti ne veš, kako je to. Vidiš, Jezus je moral toliko trpeti, da nas je rešil pogubljenja v

peklu. Tebe je imel rad in mene in vse ljudi je imel rad, pa je toliko trpel za nas vse.»

»Saj vem to, mati. Jaz imam tudi rad Jezusa; na Jude sem pa hud, strašno hud.»

Pa je res sovražil Podleskov Jožek Jude. Še tisti dan je poiskal Gostinčarjevega in Gričarjevega. Vsi skupaj so šli k Martinovemu križu. Tam v podnožju križa, ki stoji zasajen v težek kamen, so spodaj tudi štiri postave Judov. Vsi trije so se spravili nad tiste podobe, pa jih praskali in razbijali, da se je vse kadilo: nobenemu niso prizanesli. Ravno so zadnjega Juda obdelovali — kar pridejo Martinov oče pogledat, kaj je ta vrišč pri križu. O nadloža — zdaj je pa bilo s pogumom naenkrat pri kraju: strah se poloti mladih src, in urne noge poneso bežeče proti domu.

»Kakšno škodo so mi zopet naredili ti otroci!« zarobantijo Martinov oče. »Kdo jo bo pa plačal? Kdo povrnil? Ali naj pustim Jude take, kakršni so zdaj?«

Vso reč so zvedeli še tisti večer pri Podleskovih, pri Gričarjevih in pri Gostinčarjevih. A fantje so povedali po pravici, zakaj so to storili. In huda ura se je še dosti hitro in mirno poglela.

»To ni prava ljubezen do Jezusa,« so rekli Jožku Podleskova stara mati. »Če gremo in delamo škodo, kakor ste jo vi danes, to ni prav. Judje so že prejeli svojo kazen; čemu bi jih zdaj še ti kaznoval? Če res ljubiš Jezusa, potem se varuj greha, lepo moli pa rad ubogaj. To mu bo bolj všeč kakor še tako razbijanje po Judih. Škodo delati, kakor ste jo vi naredili, je greh. Danes še ni bilo ravno tako hudo, ker niste delali škode iz hudobije; vnovič pa ne smete nikoli več kaj takega.«

»Mati, ali je res Bog Jude kaznoval?«

»Prav res! Bog dobro plačuje in hudo kaznuje. Saj znaš šest resnic, ali ne.«

»Gotovo so šli vsi v pekel?«

»To ve le sam Bog. Mi jih ne smemo soditi.«

»Mati, prav gotovo so šli v pekel.«

»Nikar jih ne sodi, Jožek.«

»V pekel so šli, v pekel, pa jel.«

In ni hotel odjenjati Jožek od te svoje sodbe.

Gotovo bi bil pa odjenjal, ko bi bil vedel, koliko strahu mu bo še rodila ta obsodba. Gotovo bi bil Jude bolj milo sodil, ali pa bi bil sodbo prepustil Bogu, kakor so ga učili stara mati.

Judje so bili torej — kakor jih je Jožek obsodil — v peklu.

Poboljšali se pa gotovo niso nič. Ravnotako so v peklu hudobni, kakor so bili takrat, ko so umorili dobrega Jezusa, ali pa še bolj. Gotovo so tudi že zvedeli, da jih Podleskov Jožek sovraži. Mogoče že tudi vedo, da jim je pri Martinovem križu razpraskal obraze, pa še Gričarjevega in Gostinčarjevega je v to našuntal. Če imajo pa tudi v peklu tako dolge sulice, kakor jih je videl Jožek pri Martinovem znamenju ali pa v cerkvi na križevem potu, potem se bodo pa še gotovo prekopali in prerili skozi zemljo do njega pa ga nasadili na sulice. Podnevu pač ne, ampak takole ponoči, ko nikamor ne vidiš! Takrat ti pa že zna kakšen Jud predreti zemljo.

Dolgo časa potem ni upal Jožek ponoči prestopiti hišnega praга, samó zaradi Judov. In koliko noči se mu je potem sanjalo o tem, o čemer je mislil podnevi. Jokal je včasih v sanjah, bil okrog sebe, pa umikal se v kakšen kot, da mu je bilo v resnici včasih vroče.

Ti prebiti Judje!

Stari materi je potem zaupal svoje križe. Pa je res pomagalo.

Martinov oče so dali potem podobe popraviti. Nekaj so plačali sami, nekaj so dali sosedje. Jožek je pa tudi nesel čisto novo desetico, ki mu jo je dal mesar takrat, ko je kupil Podleskovega Sivčka. Težko se je ločil Jožek od desetice, ali zaradi ljubeča miru pred Judi jo je le dal.

Včasih je pa tudi — kakor so mu naročili stara mati — izmoli kakšen »Očenaš« za tiste Jude in pa za vse Jezusove sovražnike.

Odtlej pa uživa Jožek zopet rajski mir nedolžnega srca. Ne pozna več nobenega drugega sovraštva kot sovraštvo do greha.

Silv. Skerl:

Na lisičji poti.

Bila je nedelja. Pri Mlačevih je bilo vse tiho. Oče je šel v brda, mati je ležala. Bolehala je že tri mesece. Tone se je šetal po dvorišču. Ko se je našetal, je stopil k mami v sobo ter jo vprašal, ako sme v cerkev k maši.

»Pojdi le, Tone, a naravnost v cerkev. Ne mudi se po cesti.«

»Prav, mamica!« In hajdi, šel je v vas.

Pred vasjo je našel Tinčeta.

»Kam pa greš?«

»K. maši.«

»Hahaha! Glej ga, no! Pojdi rajši z menoj; grem v gozd. Našel sem lisičji brlog.«

»Rekel sem materi, da grem naravnost v cerkev...«

»Neumnost! Kaj bo mati zvedela; saj je bolna. Pojdi!«

Tone ni ugovarjal. Lisičji brlog je vlekel. Udarila sta jo po ozki stezi v gozd. Kakor v svetišču je bilo v gozdu tiho. Le iz vasi se je slišalo zvonjenje zvonov.

* * *

»Kje pa je Tone Mlačev, botra?« je vprašala teta Francika staro Marjeto.

»Nisem ga —, ravno tukaj prihaja. Tone, kje si pa bil?«

Tone je prihajal po cesti. Hotel je biti pred cerkvijo po dovršeni službi božji, a prekasno je došel. Ko je zagledal teto Franciko in staro Marjeto, se je urno obrnil ter šel, ne da bi odgovoril na vprašanje Marjete, z velikimi koraki nazaj.

Ko je prišel domov, je šel na seno. Oče je bil že dolgo časa doma. Mati danes ni vstala. Ako umro?...

»Tone!« — ga je poklical oče.

»Pridem!«

Ko je prišel v sobo, mu dé oče, naj ostane pri materi. Sam pa je šel po opravkih.

Nekoliko časa sta molčala sin in mati. Potem je vprašala mati:

»Kdo pa je imel danes sveto mašo?«

Tone ni vedel kaj odgovoriti. Rekel je:

»Gospod kaplan.«

»Tako? ...«

Prišla je teta Francika.

»Kaj pa je s Tonetom? Danes je imel gospod župnik med sveto mašo tako lepo pridigo. A kje je bil Tone? Nisem ga videla ...«

»Kdo je maševal?« vpraša mati.

»I no, gospod župnik. Škoda, da ni bilo Toneta ...«

Tisto nedeljo zvečer je dobil Tone pošteno plačano svojo lisičjo pot.

Ksaver Meško:

Naša mucika.

O mucika, kaj oblezuješ
tako se slastno?

Pa zopet za južino snedla
si miško mastno?

Le lovi jih, le hrustaj jih,
ti muca bela,

očiščena da kmalu miši
bo hiša cela.

A glej, da ne dobi te Brani,
po tebi hlastne,

ker tudi Brani se ne brani
pečenke mastne.

Klemenčič:

O ta vivček!

II.

Jožek, Jožek!« zakličejo mama, a fantička ni od nikoder. Radi bi ga poslali v prodajalno po sol. Stopijo torej iz kuhinje na vežni prag, da bi se slišal njihov glas bolje. Komaj pa pridejo na prag, že prileti v eni sapi sosed Ožbolt in zakliče: »V vašem skednju mora pa goreti. Poglejte, kako se kadil!« Mati od strahu ne vedo, kam naj bi se obrnili. Sosed hitro pograbi škaf vode in leti na skedenj. Od drugih strani pa prinesó druge škafe in golide.

Dobro, da so sosedje hitro opazili dim in prišli gasit. Tlela je samo še slama. To se je dalo hitro pogasiti. V prvi razburjenosti in strahu pa niso utegnili niti preiskovati, kako je nastal ogenj. Ko je bila nevarnost odstranjena, so začeli šele ugibati, kdo bi bil zažgal. Dolgo si ni bilo treba beliti glave. Ob kupu je ležal dedov vivček, ne daleč pa Jožek. Hitro so spoznali vsi, da je vivček vzrok nesreče.

Jožka so odnesli mati še nezavestnega v posteljo. Precej časa je ležal v omotici; polagoma pa se je le začel spominjati, kaj se je bilo zgodilo.

Z žveplenkami v žepu je krenil Jožek na vrt. Začel je premišljevat, kje naj bi zapalil vivček, da bi ga nihče ne videl. Na vrtu ne! Tu bi ga lahko zapazil kdo sosedovih. Skedenj bo najbolj varen kraj! Da bi bil pa popolnoma varen, zleze za kup slame in si prižge vivček — kakor je opazoval deda pri tem opravilu. Z največjo zadovoljnostjo potegne dvakrat, trikrat dim iz vivčka in ponosno opazuje oblačke dima, ki se polagoma izgubljajo. Kmalu pa začuti, da mu v želodcu nekaj ni prav in da se mu vrti v glavi. Misli si, da je to le nekaj slučajnega in da bo kmalu prešlo. Še bolj pogumno potegne, a tembolj se mu vrti po glavi. Kar naenkrat pa zapleše cel skedenj okrog njega. Vivček odleti v slamo, Jožek pa k sreči v drugi kot. Slama se je vnela, začela tleti in se kaditi.

Mama so skrbno hodili gledat, kdaj se bo Jožek zbudil.

»Zakaj si pa kadil,« ga vprašajo, ko izpregleda.

»Mislim sem, da je to dobro, ker imajo tudi ded vedno vivček v ustih,« se opravičuje Jožek.

»Poglej, v kako nesrečo bi bil kmalu pripravil sebe in nas in celo vas. Zgorel bi bil lahko ti; in kdo vé še, koliko premoženja. Ali bodeš še kadil?«

Jožek se hitro spomni, kako neprijetno se mu je vrtelo po glavi, ko je vlekel dim iz vivčka, zato odgovori prav odločno:

»Čisto res — nikoli več!«

Fr. Žužek:

V žarkih upanja.

*Pa po dolgem času
zopet se je solnce prismejalo,
zasnežena polja
z zlatimi demanti posejalo.*

*In ves dan se smeje
pa k zatonu vozi se počasi,
kot da trdno upa:
bližajo se nam le boljši časi.*

*Ej, jaz tudi upam
in sem dobre, razigrane volje,
da ves dan bi vriskal
čez to belo, neizmerno polje.*

V. O.

Ruske pravljice.

1. Volk in veverica.

Veverica je skakala z vejice na vejico in padla v jamo na spečega volka. Volk skoči pokoncu in hoče veverico požreti. Veverica pa začne prositi:

»Pusti me!«

Volk pa pravi: »Dobro! Pustim te, samo da mi poveš, zakaj ste veverice tako vesele? Jaz sem vedno žalosten, a ko vas gledam, se vedno tam v vrhu igrate in skačete.«

Veverica odgovori: »Pusti me prej na drevo, in tam ti povem, ker se te tu bojim.«

Volk jo popusti, veverica uide na drevo in mu pove od tam: »Ti si zato žalosten, ker si hudoben. Tebi zlobnost razjeda srce. Me smo pa vesele zato, ker smo dobre in nikomur ne prizadenemo nič žalega.«

2. Nagrada.

Neki kmet je našel drag kamen in šel z njim k carju. Došel je v dvorec in začel izpraševati carske slugе, kako bi prišel k carju. Eden izmed carskih slug ga vpraša, kaj da hoče pri carju. Kmet mu to razloži in pokaže dragi kamen.

Sluga mu pa pravi: »Dobro! Bom pa jaz naznanil carju. Samo, ako mi daš polovico tega, kar ti bo car dal. Če mi pa ne obljubiš, te ne pustim k carju.«

Kmet slugi obljubi, in sluga ga naznaní carju. Car vzame kamen in pravi: »Kakšno nagrado naj ti dam, kmet?«

Kmet pravi: »Daj mi petdeset udarcev, nočem nobene druge nagrade. Kajti s tvojim služabnikom imava tak dogovor, da bom z njim delil na polovico nagrado. Zato pa jih veli meni naštetí petindvajset in njemu petindvajset.«

Car se je nasmehnil in začudil. Služabnika je takoj spodil iz službe, kmetu je pa podaril tisoč rubljev.

3. Car in kmet.

Nekoč si je napravil car dvorec in pred dvorcem je zgradil vrt. Pri vhodu na vrt je pa stala koč. V nji je živel ubog kmet. Car je hotel to kočo podreti, da ne bi kazila vrta. In poslal je svojega ministra k revnemu kmetu, naj proda koč.

Minister je šel h kmetu in mu je rekel: »Glej, kaka sreča te je doletela: car hoče kupiti tvojo koč. Vredna ni deset rubljev, a car ti jih da sto za njo.«

Kmet pa odgovori: »Nikakor! Jaz koč ne dam za sto rubljev.«

Minister pa pravi: »No, potem ti jih dá pa car dvesto.«

Kmet pa odgovori: »Niti za dvesto, niti za tristo, koč ne dam. Moj ded in moj oče sta živela v tej koči in v nji umrla. In jaz sem se tudi postaral v nji in bom tudi v njej umrl, če Bog da.«

Minister odide k carju in mu reče: »Kmet je trdovraten, nič ne bo! Nič ne dajaj, car, kmetu za njo, marveč jo ukaži kar zastonj podreti, pa bo!«

Car pa reče: »Nak, tega pa nočem.« Tedaj pravi minister: »Kako to! Kaj bo nasproti dvorcu stala gnila koč? Kdor bo pogledal na dvorec, bo rekel: Lep bi bil dvorec, če bi ga le ta koč ne kazila. Seveda — bo rekel — car denarja nima, da bi jo bil kupil.«

Car pa ministru odvrne: »Nikakor ne! Kdor bo pogledal na dvorec, bo rekel: Gotovo je imel car zadosti denarja, da si je napravil tak dvorec. — A, ko bo pogledal na koč, bo rekel: Resnično, ta vladar je pravičen. — Zato pustim koč.«

4. Deklica in razbojniki.

Neka deklica je pasla na pašniku kravo. Prišli so pa razbojniki in so odpeljali deklico. Razbojniki so prijeljali deklico v gozd, v koč, in ji veleli kuhati,

snaziti in šivati. Deklica je živela med razbojniki. Delala je pri njih in ni vedela, kako bi jim ušla. Kadar so pa razbojniki odšli, so pa deklico zaprli.

Nekoč so zopet vsi razbojniki odšli, a pustili deklico samo. Ona pa si ze znesla slame, napravila iz slame punčko, jo oblekla v svojo obleko in posadila na okno. Sama se je pa namazala z medom, se povalila po perju in bila podobna strašni ptici. Nato je skočila skozi okno in je pobegnila. Toliko, da je prišla na pot, glej, že so ji prišli nasproti razbojniki. Spoznajo je pa ne, marveč jo vprašajo: »Strašilo, kaj pa počne naša deklica?« Deklica jim pa odgovori: »Ona poje, dela in šiva ter čaka pri oknu razbojnikov.« Nato pa brž pobegne.

Razbojniki pridejo domov in glej čudo — kdo neki sedi na oknu. Brž pozdravijo punčko in pravijo: »Zdravstvuj, naša deklica! Odpri nam!« A vidijo, da jim deklica ne odzdravi in da molči. Začno punčko zmerjati; a ona se ne zgane in molči. Tedaj vlomijo razbojniki vrata in hočejo ubiti deklico — a spoznajo, da to ni deklica, ampak slamnata punčka. Razbojniki jo vržejo proč in pravijo: »Prevarila nas je ta deklica!«

Deklica je pa prišla srečno do vode, se umila in se vrnila domov.

5. Breme.

V Moskvo sta po dobi Francozov¹ prišla dva kmeta, iskat bogastva; eden je bil pameten, drugi pa neumen.

Ko sta prišla v mesto, sta našla na pogorišču obžgano volno. Rekla sta: »Prav bo prišla doma.« Tedaj sta je navezala, kolikor sta je mogla odnesti, in sta jo ponesla domov. Domov grede sta pa videla na ulici ležati pokrito sukno. Pametni kmet vrže stran volno, si zveže sukna, kolikor ga more nesti in ga naprti na pleča. Neumni pa reče: »Zakaj bi stran

¹ To je po letu 1812., ko so bili Francozi na Ruškem premagani, in je moral Napoleon bežati.

metal volno, saj je dobro zvezana in se dobro drži na plečih.« In ne vzame sukna.

Tedaj gresta dalje in zagledata na poti zavrženo obleko. Pametni kmet vrže sukno stran, zveže obleko ter jo naprti na pleča. Neumni pa pravi: »Čemu zametati volno, saj je dobro zvezana in se krepko drži na plečih.«

Ko gresta zopet dalje, zapazita, da leži srebrna posoda na tleh. Pametni mož vrže stran obleko in pobere, kolikor more, srebra in ga odnese. Neumni pa ne vzame s pleč volne; saj je bila dobro zvezana in je krepko stala.

Še gresta dalje, pa zapazita, da leži na tleh zlato. Pametni pomeče srebro proč in pobere zlato. Neumni pa pravi: »Čemu bi metal proč volno, saj je dobro zvezana in se krepko drži na plečih.«

Tedaj odideta domov. Na potu ju pa ujame ploha in tako namoči volno, da jo vrže neumni stran in pride prazen domov. Pametni pa prinese domov zlata in še volno, ki jo je pobral.

J. E. Bogomil:

Spomladi.

Mladost in pomlad sta si sestri. Mladost polna življenja, pomlad ravnotako. Ali ne zahrepeni mladina ravno spomladi po igrah? Vse živi, pa bi ravno mladina ne živela? Vse se giblje, pa bi se mladina ne gibala? Vsa narava hiti izpod trde zimske odeje vun na pomladno solnce, pa bi se naši otroci oklepali še zimske peči?

Pred Koparjevo hišo je danes vse živo. Ravno je Ivanka na vrsti, da vrže žogo. Komu naj jo dá? Vsak bi jo rad. Zato tudi vsevprek kriči: »Meni, meni! Ivanka, meni, no!« Ivanka pa še ugiblje, komu

bi jo dala. Reziki? Tončku? Mali Betki? Mogoče Francku, ki se tako malomarno drži? Lojzek jo bo dobil, lenuh nepozljiv; Ivanka že vé, zakaj. Zato, da jo bo še enkrat metala.

Pa bo šlo spet od kraja, pa ne tako kakor prvič. To bi bilo predolgočasno. O, drugič bo šlo vse drugače.

»Rezika!«

Rezika se zgane, nastavi ročice, a zastonj.

»Francek! Lojzek!«

Vse zastonj, nobeden je ne dobi.

»Tonček!« zavpije Ivanka, vrže jo pa proti Reziki, ki niti ne pričakuje več, da jo dobi. To ti je premetenka, ta Ivanka, kaj?

Zopet jo meče Ivanka, ker nihče ni žoge ujel. Seveda spet drugače, sicer bi vsak vedel, kdaj mu prileti žoga v naročje.

»Francek!«

Naenkrat zavpije Ivanka in vrže obenem žogo proti Francku, ki se seveda kaj takega ni nadejal. Pa je res križ dobiti žogo od Ivanke!

Zopet jo bo Ivanka metala. Lahko bi še nagajala, če bi hotela, pa ne mara.

Betki gre že na jok. Zakaj ji vendar Ivanka ne dá žoge? No, pa naj jo ima!

Betka še ne zna te igre, ima pa pri sebi dobro učiteljico Marico. To bo zopet žuborenja in cvrčanja in vpitja, preden bo kdo žogo ujel. Marica pa zna to umetnost, umetnost metanja in nagajanja, še bolj kot Ivanka. Če vidi, da so vsi pripravljeni, nalašč vrže žogo proti Rezikini punčki, ki leži med igro zraven otrok in čaka, kedaj bo ona dobila žogo. Ta jo pa prav gotovo nikoli ne bo ujela.

Tu je pa že malo goljufije zraven, kajne? Zato je pa tudi vpitje takrat toliko večje, ko se užaljena igrajoča mladina čuti prevarano. Zato pa pride takrat ponavadi Rezika na vrsto, in prepir je poravnán, ker vsak vé, da bo sedaj prav lahko prišel na vrsto. Rezika namreč še ne zna te umetnosti tako kakor Ivanka in Marica.

Tudi Tonček igra pošteno; bolj navihana sta pa Francek in Lojzek. Včasih morajo poseči vmes celo ata in mama.

Ko je igra končana, je pa konec tudi vsakega nagajanja in prepira. Pozabljena je sleherna krivica: vse je odpuščeno in poravnano.

Francka Zupančič:

Jagoda.

Bil je vroč junijev dan. Na ziblajoča se žitna polja in cvetnodehteče travnike je sulo še preveč žarko solnce svoje žarke.

Jezusček se je dopoldne igral pred hišo v Nazaretu s cveticami in kamenčki. Donesel je svoji ljubi materi v posodici vode, nabiral pri mizarski mizi svojega reditelja ostružke in jih skrbno donašal v kuhinjo.

Popoldne je šla Marija z božjim Detetom v senčen in hladen gozd. Tja niso mogli pripekati solnčni žarki skozi goste vrhove gozdnega drevja.

Marija je vedela, da biva Jezus rad v gozdu. Tam je že večkrat sedel in poslušal skrivnostno šumenje smrek, trkanje žolne in ljubeznive speve krlatcev. Ali pa je opazoval mah, ki je umetno preprezal gozdna tla, ali pa se igral z vevericami, srnami in zajčki, ki so dohajali krotko k njemu; trgal je rad tudi cvetke in maline za svojo ljubo mater.

Tudi danes ima s seboj košarico, da nabere malin. Sveta družina je bila uboga, in sveto Dete, četudi še majčkeno, je že tudi pomagalo pri vsakdanjih potrebah.

Lahko je bilo božjemu dečku, napolniti koša-

Pred Koparjevo hišo je vse živo.

rico. Najlepše maline, najzrelejši in debeli sadovi, so se nudili njegovim ročicam; vsi so hoteli biti potržani. Spoznali so v kodrastem, malem dečku, z žarečimi očmi in po nežnem smehljanju svojega stvarnika. Noben trn mu zato ni rnil nežne ročice, in nobena veja se ni zateknila v njegovo belo oblačilce.

Zraven bogatosadnih in bujnih grmičev je bila jagoda skromna, mala, neznatna rastlinica. Le malo od tal je vzdigala svoje trodelne liste, in boječe je zrl mali, beli cvet, ki še nikdar ni nosil sadu, k božjemu otroku, ki kar ni opazil nežne rastlinice.

Tedaj je zavzdihnila neznatna rastlinica. »O, da bi ti mogla tudi jaz ponuditi lep, sladak sad! A nimam ničesar kot le to revno, belo cvetje, ki ga niti opaziti ne moreš izmed tolikega lepega gozdnega cvetja!«

In solza se je zalesketala v malem, belem cvetu — kajti tudi cvetice včasih plakajo — in solza je ležala kot rosica v nežni čaši.

Četudi je bil komaj slišen ta vzdih male cvetice, vendar ga je čul Jezusček. Ljubeznivo se je sklonil in smehlja je poljubil nežne, bele lističe. In kjer so se dotaknila njegova usteca cvetne čaše, se je brž prikazala polna, sladka jagoda, škrlatnordeča kot ustnice božjega Deteta. Jezusček pa je gladil z blagoslavljaljočimi prsteci mali sad in je govoril nežno:

»Blagoslovljena bodi, ti jagoda, od tega dne dalje, ker si tako ljubeča! Krepčilo bodi trudnim in žejnim, zdravilo bolnikom, močna hrana ubogim. Po vsem svetu bodi razširjena, ljubljena bodi človeštva, veselje otrokom, kakor si bila meni, božjemu otroku!«

*

Odrešenikov blagoslov je priljubil jagodo. Povsod je rastle, zdrava, moč deleča, hrana ubogih. — Minula so stoletja. Hudobni in trdosrčni so postajali ljudje in so pozabljali Kristusove nauke o ljubezni in o usmiljenju.

V velikem gozdu so trgali otroci nekoč jagode. Niso bili to dobri otroci. Čeravno je bilo vse rdeče jagod, so se vseeno prepirali in kregali za najboljše prostore. Tudi so večkrat rvali rastline, hodili po njih, nabrane jagode pa večinoma pojedli sami, čeravno bi jih bili morali prinesiti domov staršem.

Tedaj se je prikazal med drevjem blesteč deček. Imel je zelo nežno obličje, a njegovo oblačilce je bilo raztrgano, kodri pa razmršeni, in nežni obraz mu je bil smrtnobled. Videti je bil deček, zelo utrujen in upehan.

Ko je videl v košaricah otrok toliko jagod, jih je poprosil z milim glasom, naj mu jih kaj podarē. Prihaja — je rekel — od daleč in je zelo utrujen in lačen.

A otroci so zaničljivo zrlí tujega dečka. V njih srcih ni bilo nič sočutja in usmiljenja do ubožcev in bolnikov. Niti na misel jim ni prišlo, da bi delili z dečkom svoje jagode.

»Spravi se, berač!« so mu rekli, in eden je celo zavpil: »Nič nimamo mi in nič ne imej ti!« Drugi so se pa smejali sirovim besedam.

Tedaj se je pa dvignil tuji deček. Njegovo belo oblačilce je še bolj zablestelo, žar je obdal njegovo glavico, oči so se zasvetile in rekel je z resnim glasom: »Hudobni, trdosrčni vi otroci! Ker zaničujete uboge in ste neusmiljeni do njih, naj se pa izpolni vaše trdo govorjenje. Nič naj ne bodo odslej jagode, ki sem jih vam podarjal v hrano!«

To izrekši je deček izginil. Otroci so pa ostali v strahu.

Tudi te božje besede so se izpolnile. Krepčilo, zdravilo bolnikom, hladilo žejnimi in utrujenim, veseleje človeštva so jagode pač še, a nasitile niso od onega dne nobenega lačnega več.

Alba:

Jezusčkova šola.

3. Vijolica.

»Glej, Francika, kako lepo ti je vzcvela vrt-nica v tvojem srcu!« Tako je pozdravila Franciko nebeška Mati, ko je stopila v Marijin vrtec. »Dva cvetova ima. Prvi se je razcvetel, ko si zadnjič dala revežu svoj košček kruha; drugi pa se je odprl, ko si pripovedovala svojemu malemu bratcu, kako dober je Jezusček, in si ga učila moliti Očenaš. — Pojdimo sedaj vsi k Jezusčku, da se bo še on radoval lepega cvetja in pridnosti malih.«

Vsi so šli tedaj k Jezusčku. Z velikim veseljem jih je sprejel. Stopil je k Franciki in k drugim otročičem, pa utrgal lepe cvetove njih vrtnic in jih djal v svoje presveto Srce, da so tam shranjene, dokler ne pridejo dušice teh otrok v nebesa. Takrat bo pa Jezusček venčal Franciko in vse njene male prijatelje z lepim venčkom, spletenim iz teh rožic. To jim je Jezusček povedal.

Janezek je pa postal zamišljen. Stopil je bliže k Jezusčku in mu rekel: »Če mi pletemo venčke, rabimo veliko cvetov; kako boš pa ti spletel Franciki venček samo iz dveh rožic?« Ljubeznivo se mu Jezusček nasmehne in odgovori: »Francika in ti in vsi vi mali si boste morali pridobiti še več cvetov, če boste hoteli dobiti nekoč venček zveličanja. Zato bi vam pa danes rad pokazal še eno novo nebeško cvetko. Ta je vijolica. To pa gotovo že vsi veste, da pomeni vijolica p o n i ž n o s t. Vijolica je majhna rastlinica. Njen cvet ima zelo preprosto, temno barvo. Čeprav je pa tako majhna in preprosta, se pa vendar

še skriva pod grmovjem; le njen prijetni duh nam izda, kje cvete. Taka je tudi ponižnost. Kdor je res ponižen, rad pripozna, da človek nima samizsebe prav nič. Vse, kar je, kar ima in kar zna, mu je dal dobri Bog. Zato pa ne išče ponižen človek sam svoje časti. Rad pripozna, da gre vsa hvala le Bogu, in se sam skrije pod plašč božjega usmiljenja. Njegova ponižnost pa ima kaj prijeten vonj ter razveseljuje Boga in ljudi.

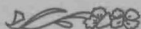
Ko sem bil jaz še na zemlji, sem rekel: »Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen.« Dal sem vam zgled, kako morate biti ponižni tudi vi. Rodil sem se jaz v hlevcu, v bornih jasliah sem ležal. Postal sem jaz, neskončni Bog, majhen, boren otročiček. Triintrideset let sem se trudil po zemlji, sem si sam s svojim delom služil vsakdanji kruh in sem bil v vsem — razen greha — ljudem enak. V svojem trpljenju sem se pa ponižal še tako, da sem se pustil suvati in pretepati sirovim hlapcem in vojakom. Dasi bi bil lahko poklical na pomoč legije angelov, nisem odprl svojih ust, ko so me bičali, s trnjem kronali in slednjič pribili na križ. Ker sem se pa tako zelo ponižal, me je pa moj Oče, ki je v nebesih, tudi nad vse povišal. Častitljivo sem vstal iz groba, z velikim veličastvom sem se dvignil v nebesa in sedaj kraljujem na desnici božji vekomaj.«

Ponižnost, otroci, je velika čednost mojega Srca. Glejte, pa še sedaj se vedno ponižujem, ko prebivam na oltarju v borni hostiji. Skrito živim v tabernaklju in s svojo ponižnostjo častim nebeškega Očeta.

Posnemajte, otroci, tudi vi to čednost mojega Srca in postali boste moji ljubljenci.

Jezusček je dvignil svojo roko in je blagoslovil vse otročiče. Potem so pa zaporedoma pristopali k Mariji, in ona jim je vsadila v srce vijolico. Za ta mesec jih je pa naučila zdihljaja:

»O Jezus, krotki in iz srca ponižni, upodobi naše srce po svojem Srcu.«

Turjaški:

Tolažba vojakove sirote.

Cvetka glavico nagnila
je na črno prst
in umrla kot vojak je
sredi bojnih vrst.

Drobno cvetko nežna zemlja
zopet bo vzbudila,
a očeta mi iz groba
več ne bo vrnila.

Ena sama, tajna cesta,
cesta hrepenenja,
pelje k njemu preko groba
k njemu — v dan vstajenja.

J. E. B.

Demant.

			a				
			a	a	a		
		a	a	b	d	d	
	e	e	e	e	g	g	g
h	i	i	k	l	l	n	o o
	p	r	r	r	r	s	s
		s	t	t	t	v	
			v	v	v		
				v			

V tem demantu naj-
dite sledeče pomene: so-
glasnik — število —
prostor v vrtu — eden,
ki je v nebesih — slo-
venska božja pot — gora
na Kranjskem — hud na-
liv — prehod čez vodo
— soglasnik. Srednje ime
se bere tudi v navpični
črti.

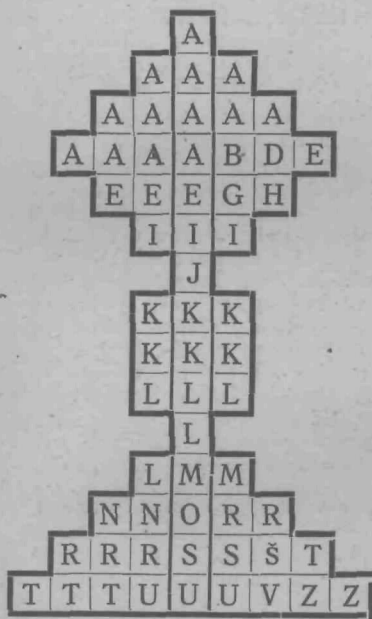
J. E. B.:

Uganka.

»Peter pa neče niti iti na pretep.«

Kdo zna ta stavek tako brati, da ne izpremeni nobene črke,
pa bo vendar dobil nov stavek?

V. Bolhar:

Križ.**Besede značijo:**

1. Soglasnik,
2. Žitni plevel,
3. Veliko mesto,
4. Nam sosedno deželo,
5. Jed iz mleka,
6. Podzemsko žival,
7. Samoglasnik,
8. Znamenito goro na Tirolskem za časa Andr. Hoferja,
9. Žensko krstno ime,
10. Rastlino za prejo,
11. Soglasnik,
12. Potočno žival,
13. Šolskega prebivalca,
14. Svetovni del,
15. Žensko krstno ime.

Po sredi od zgoraj navzdol čitaš znan slovenski pregovor.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Prav so rešili rebus v številki 1 (stran 15): Celestin Ad., Mesner Lucijan, Lapajne Živko, Rozman Ivan, Bachal Karel, Cerer Albert, Janko Saša, Pirc Ivan, učenci v Kamniku; Rado Sem, učenec, Ljubno pri C.; Bogomir Tiplič, št. Lenart v Slov. goricah.

Prav so rešili uganko s številkami v številki 1. (str. 15): Bavdek Dušan, Bizjak Franc, Grzinčič Oskar, Kapus Ivan, Peterlin Leon, Potočnik Ivan, Starè Radovan, Vedlin Ivan, učenci v Kamniku; Bešil Jožef, učenec v Hočah; Mulec Alojz, dijak v Mariboru; Joško Štrubelj, Vel. Trebeljevo; Milena Furlan, Rudolfovo; Pečenko Ema in Jurinac Emilija, učenki pri š. sestrar v Mariboru; Jožefa Balanč in Kat. Potočnik pri Sv. Lenartu; Inka Lindič, Mimi Vozel, Angela Gospodarič, Pavla Gramc, Mici Plaser, učenke v Radečah; Justina Krajgher, gojenka lic., Ljublj.; Miroslav Kunc, Ljubljana; Jožef Globevnik, učenec, Novo mesto, Kos Marija, Copit Marija, Kočar Danica, Prešeren

Ana, Završnik Marija, Eržen Poldi, Naglič Marija, učenke VI raz.; Jaklič Milka, Pirnat Katarina, Belič Francka, Prebil Franja, Pavlič Emilija, Suhadcnik Marija, Kozlevčar Ana, Sever Marija, učenke V. raz.; Petkovšek Angela, Stanovnik Ivana, Babnik Roza, Lubi Angela, Selan Angela, Žakovšek Ivanka, Kogovšek Marija, Tehovnik Antonija, učenke IV. raz.; Novak Slavko, učen. IV. raz.

Oboje so prav rešili: Cerar Avguštin, Lavrenčič Jožef, Cizel Pavel, Fabian Milan, Kraut Bojan, Strgar Vladko, Šavelj Jožef, Aparnik Stanko, Čeh Alojzij, Golob Martin, Močnik Janez, Otorepec Edvard, Rode Matej, Roš Simon, Veber Julij, Vižentin Sergij, Zmrzlikar France: učenci v Kamniku; Franc Bohanec, dijak v Mariboru; Marjeta Stele, učenka v Kamniku; Anica Podpac, učenka, Ljubljana, Lichtenturen; Aleksič Filumena, učenka v Mariboru, Cirila in Vida Gabrijelčič, Amalija in Gabrijela Kocijančič, Antonija in Angela Janša, Zofija Vester, Pavla Freljh, Zdravko Gabrijelčič, Vladko Bole, Mira Finžgar, Franica Potočnik, Micika Čebavs, učenke in učenca v Mošnjah; Milan in Pero Pajk, učenca v Ljubljani; Nahtigal Fr., Stegnar Karol, Jeretina Ignacij, Urbanja Janko, Rodč Pepica, Osolin Katarina, Klopčič Milka, Kotnik Alojzija, Kavčič Neža, Rode Marija, Lestan Jožef, učenci in učenke na Rovih; Tomažin Marija, Gorenc Marija, Vizlar Franciška, Gorenc Marija, Krž., Žabkar Jož., učenke in učenec na Raki; Stanko Vidmar in Marija Zanin, Ligojna pri V., Leon Šitar, Medvode; Urban Ozebek, Rovte; Krevel Boris, Regally Vladko, Regally Marian, Suhlje Vladko, Šega Vladimir, učenci c. kr. vadnice v Lj. — Regally Milica, Regally Verica, učenki c. kr. vadnice v Lj. — Trobec Mici, Dovjak Franica, Marinko Anica, Maraž Milka, Grelodolnik Marija, Rotar Angela, Škof Angela, Kovač Marija, Maraž Ida, Suhadole Marijanica, Bizjak Marica, Laznik Mici, učenke 4. razreda na Dobrovi; Hedvika Böse, Antonija in Ivana Jernejčič, Jana Levstik, Marija Medved, Marija Pikelj, Tončka Rott, Ana Uršič, Ana Guna, Štefana Grčar, Jožefa Lukač, Marija Urbanija, učenke v Zagorju ob Savi; Vinko Guna, učenec v Zagorju ob Savi; Lor. Štoklas, učenec v Hočah; Draga in Bogumila Štukelj, učenki, in Ivo Štukelj, učenec na Frankolovem; Anica Tavčar v št. Lenartu n. šk. L.; Jelka Rašica, dijakinja v Lj.; Anton Costa, učenec na c. kr. vadnici v Lj.; Nikolaja Bučar, Lichtenturnov zavod v Lj.; Alenka Žnidaršič in Bojan Brinšek iz Il. Bistrice; Kernc Eleonora, Potočnik Josipina, učenki v Žužemberku; Vital Seunig, Ljubljana; Dora Hrast, Jesenice, Jož. Sell v Hočah.